

Географија Србије

Србија се налази на Балкану (региону југоисточне Европе) и у Панонској низији (региону средње Европе). Границе Србије су укупне дужине од 2.351,8 km, од чега са Румунијом (547,9 km), Хрватском (259 km), Мађарском (174,7 km), Бугарском (360 km), Албанијом (113,4 km), Републиком Македонијом (238 km), Босном и Херцеговином (БиХ, 363 km) и Црном Гором (249,5 km).

Рељеф

На северу Србије се налази плодна Панонска низија. Кроз њу протичу реке Тиса и Дунав, који се среће са Савом код Београда. Једине планине у равној Војводини су Фрушка гора (Црвени Чот 511m) у Срему између Саве и Дунава и Вршачке планине (Гудурички врх 641 m) које су почетак Карпата.

Јужно од линије Сава-Дунав се налази побрђе Шумадије. Према југу брда прелазе у планине. На крајњем југозападу (Проклетије и Шар-планина) и на истоку (Стара планина) планински врхови достижу преко 2000 m (понекад и 2500m). Највиши врх Србије је Ђеравица, висок 2656 m, на тремеђи Србије, Црне Горе и Албаније. Планине Србије се могу проћи кроз бројне клисуре. Једна од њих је Ђердапска клисура на Дунаву, која је усечена кроз Карпатске планине. Најнижа тачка Србије је ушће Тимока у Дунав и износи 28 m. Вертикална рашчлањеност рељефа у Србији износи 2626 m.

Планински рељеф Србије објашњава појаву многих кањона, клисура и пећина (Ресавска пећина, Церемошња, Рисовача...), а додатну лепоту обезбеђује богатство изузетно очуваних шума у чијем саставу има много ендемских врста, те богатство вода, потока, извора, пашњака, итд.

Планине

Највећи део територије Србије заузимају планине, које чине планинску регију. Она се протеже од Панонског побрђа на северу до црногорске, албанске и македонске границе на југу. Од запада ка истоку протеже се од босанско-херцеговачке до бугарске границе. Планине Србије се деле на Родопске планине, Карпатско-балканске планине, Динарске планине.

Реке

Реке Србије припадају басенима Црног, Јадранског и Егејског мора. Три су пловне: Дунав, Сава и Тиса. Најдужа река је Дунав који кроз Србију тече 588 km, од својих 2.857 km укупног тока. Дунавски басен отварањем канала Рајна—Мајна—Дунав (1992.) повезује Северно море са Црним морем.

Национални паркови Србије

Национални паркови су подручја од изузетног природног, али и културно-историјског значаја. Они подразумевају један од највиших облика заштите животне средине. Заштита природе у Србији има дугу традицију. Први писани траг о томе се налази у Душановом закону из 14. века, где се дефинише могућност и забрањује прекомерна сеча шума у тадашњем Српском царству. Својим укупним вредностима данас национални паркови надилазе границе Србије и укључени су у Европску федерацију националних паркова - *EUROPARC*.

Национални парк Фрушка гора

Овај национални парк је основан 1960. године. Фрушка гора је дугачка 75 km, а широка од 13 до 15 km. Међу његове највеће вредности се убрајају листопадне шуме китњака, граба и букве, као и фрагменти степске вегетације. Што се тиче културно-историјске вредности, у овом парку се налази 16 манастира који потичу с краја XV и почетка XVI века. Због значајне улоге ових манастира у развоју и очувању културе, писмености и духовности српског народа, Фрушку гору су често називали Српска Света гора.

Национални парк Ђердап

Ђердап - Гвоздена капија на Дунаву

Основан је 1974. године. Највеће природне вредности су мешовите листопадне прашуме које чине орах, мечја леска, копривић и буква, као и шибљаци јоргована. Такође, кречњачке литице представљају станиште ретким биљкама, а речни ток Дунава је станиште ретким рибама: јесетре и моруне. У оквиру овог парка се налази и Лепенски Вир, археолошко налазиште. Ђердап је највећи национални парк Србије.

Национални парк Тара

Највеће природне вредности овог парка основаног 1981. су шуме панчићеве оморике, прашуме букве, јеле и смрче, као и тресава окружена поменутом шумом панчићеве оморике.

Национални парк Копаоник

Као и Тара и овај национални парк је основан 1981. године. Његово богатство чине мешовите шуме смрче, јеле, букве и јавора, где се посебно издвајају старе шуме смрче („балканска тајга“), субалпијске заједнице патуљасте смрче и полегле клеке, као и кречњачке литице које су станиште ретких биљака попут рунолиста. Такође су и тресаве станиште ретких врста.

Национални парк Шар-планина

Основан је 1986. године. Највеће вредности Шар-планине су очуване шуме молике и мунике, али и мешовите листопадне шуме које представљају станиште балканског риса. Ту су и жбунасте заједнице бора кривуља, а високопланински региони и серпентински камењари су станишта ретких биљака. На Шари се налазе и леднички циркови са глацијалним језерима.